

dachten aan zijn beterschap en aan den prettigen tijd, die weer aan ging breken, was op eens verkild en in hem verstrakt.

Nu had hij tóch weer iets, dat hem hinderde....

XI.

Hoe gezonder en levenslustiger Lazare zich begon te voelen, hoe meer de herinnering aan Margot hem pijnlijk werd, een gestage hinderlijkheid, een lastige gedachte, die telkens opnieuw eentonig-sarrend op hem afschoot, en dan in zijn denken hangen bleef als het lang gerekte geluid van een gonzend insect....

En hij had een vaag vermoeden waaróm dat zoo was.... Nu en dan hoorde hij van zijn vrouwelijke kennissen terloops wel eens iets over Margot en Henk. Het waren onbeduidendheden in den vollen zin van het woord, doch bij het vernemen dier onschuldige nieuwtjes was hem toch telkens weer één ding duidelijk: dat Margot gelukkig was — door Henk.

Het leek wel alsof hij deze gedachte slecht verdragen kon.

Henk! Hij, Lazare, niet....

Natuurlijk, hoe wilde het ook anders? Hij hield immers niet van Margot? Och wel neen, nu niet, en vroeger evenmin. Waarom misgunde hij dien Du Croo dan de liefde van deze vrouw? Als hij behoefte had aan vrouwelijke genegenheid, hij kende toch zoo tal van aardige, jonge en knappe vrouwen. Gek, ten opzichte van dezen kwam de gedachte aan trouwen niet in hem op. Het was altijd weer de herinnering aan Margot, die hem zijn rust benam en het gold daarbij altijd de gedachte van met haar getrouwd te zijn, met Margot, die hij niet liefhad, die hij niet mooi genoeg vond, en niet jong genoeg voor hem....

Voor de zooveelste maal besloot Lazare zijn vermoeiend gepeins nu eindelijk eens voorgoed te staken.

Toen hij thuis kwam lag er een kaart, van Henk, die vroeg of het Lazare schikte dat hij met zijn vrouw — waarom zei hij niet Margot? — een bezoek kwam brengen. Hij vroeg het maar vooraf, want dan was de kans grooter Lazare thuis te treffen.

Hij schreef terug dat het hem een feest zou zijn.

Morgen kwamen ze dus. Het zou 'm benieuwen hoe Margot er uit zag na haar trouwen. Hoe lang was ze nu getrouwd? Laat 's kijken.... zes maanden, wat 'n tijd al.

Morgen zag hij Margot weer. 't Was alsof hij maar half geloofde dat ze werkelijk met Henk getrouwd was.

De avond werd in ledigheid doorgebracht. Lezen ging niet, de courant interesseerde hem niet, in de Club had hij geen zin.

Hij ging vroeger dan gewoonlijk naar bed, kon den slaap niet vatten, dommelde eindelijk in en droomde toen dat hij een langen brief aan Henk schreef om hem te vragen of Margot....

XII.

Het zou nog wel een half uurtje duren eer Margot en Henk kwamen. Alles was voor de ontvangst gereed en Lazare werd al ongeduldig. Hij was zenuwachtig, wist niet wat hij wilde, Want hij verlangde iets, iets anders nog dan alléén, dat ze nu eindelijk toch kwamen, en dat het maar weer afgeloopen was. Hij wilde vast en voorgoed weten en beseffen, dat Margot niet mooi was, en dat hij haar niet zonder reden als vrouw versmaad had. Hij wilde er ten volle van overtuigd zijn, dat zij werkelijk degene wàs, waarvoor hij haar steeds gehouden had, een vrouw, te oud voor hem, niet goed genoeg voor hem, geen geschikte partij voor een man van zijn leeftijd.... Maar Henk, die was wel tien jaar jonger dan hij....

Ziezoo, hij wàs er weer!

En van voren afaan begon hij zijn zelf-